

mocht, werd uitgedrukt, omdat het denkbeeld van een *wetboek op den arbeid* u een toekomst voorspiegelt, waarin, na de voorafgaande invoering van *allerlei* organiseerende regelingen, ten slotte dit alles zijn codificatie vinde.

Daarom ijverden we steeds voor *kamers van arbeid*; voor *arbeidscontract* en *pachtcontract* onder bindende voorwaarden; voor diploma's van leerlingen, gezellen en meesters; en zoo ook laatstelijk voor de verzekering van den arbeidenden stand, met het oog op den ouden dag, tegen ziekte, invaliditeit en werkeloosheid, en met het oog op weduwen en weezen die hulpeloos achterbleven.

De *Liberaal*, die ook hierbij het beginsel van *gunst* en dus van *aalmoes* wilde laten insluipen, had blijkbaar niet gevat, hoe dit booze denkbeeld heel ons stelsel omverwierp.

Het verwijderen uit de sfeer van de aalmoes van al wie werken kan en werken wil en gewerkt heeft, is voor ons, Antirevolutionairen, daarom juist het *primum verum*, waarvan we niet mogen en niet kunnen aflaten, omdat alleen op die wijs de van Gods wege ons toekomende barmhartigheid weer vaardig en machtig zal worden, om al wie in de sfeer van de aalmoes thuishoort, ook wezenlijk te helpen uit den nood, en straks zedelijk op te beuren.

En mits men dáár vast in sta, hebben we tegen *tydelijke* Overheids-ondersteuning niets, overmits dan vanzelf het tijdstip aanbreekt en vooraf bepaald is, waarop ze van zelve zal wegvallen.

Treedt toch, naar ons stelsel, over veertig jaren het tijdperk in, dat geheel de arbeidende klasse beveiligd is tegen de verarmende uitwerking van de nooden, die nu door ouderdom, ziekte, ongeval, werkeloosheid en dood over haar komen, dan blijven vanzelf niet anders dan de *ellendigen* en *schuldigen* over.

Door de machtige beperking van het aantal zal het pauperisme dan zijn kracht verliezen.

En alsdan zal het Diakonaat weer met eere het hoofd opheffen, om wat naar de instelling Gods op hulpe aanspraak heeft, tegelijk uit zijn sociaal *en zedelijk* verval op te beuren.
